

РЕШЕНИЕ

№ 16317

гр. София, 13.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав, в
публично заседание на 15.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **789** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 190, ал. 6 Закона за устройство на територията (ЗУТ).
Образувано е по жалба вх. № 34450/23.12.2024 г. на Р. И. С. срещу Заповед № РТР24-РД-56-389/02.12.2024 г. на кмета на район „Т.“ към Столична община.

В жалбата се изразяват доводи, че с издадената заповед се цели осуетяване изпълнението на съдебно решение, с което отменена заповед на главния архитект на Столична община, с която е отказано да се разреши изработването на проект за изменение на плана за уличната регулация. Поддържа, че имот ПИ с идентификатор 6134.1007.266 не е отчужден по реда на глава Трета от ЗОС. Излага съображения за неприложимост на разпоредбата на чл. 190, ал. 1 ЗУТ, тъй като не дава възможност за принудително ползване на частни имоти от община с цел реализация на инфраструктурен проект. Поддържа още, че новопостроеният булевард не е временен път. Правят се възражения за обстоятелствата по временната организация на движението.

Ответната страна – кметът на район „Т.“ към Столична община, чрез своя процесуален представител, изразява становище за неоснователност на жалбата.

Заинтересованата страна – „Аутостейт“ ЕООД, чрез своя процесуален представител, изразява становище за основателност на жалбата.

Заинтересованите страни – Н. М. С., „Репро“ АД, „Лебанер“ ЕООД, „Сънрайз фастфууд“ ЕООД, „Криптон електроник“ ЕООД, „Интерлос интернешънъл“ ЕООД и Инфраинжстрой“ ЕООД не изразяват становище до края на последното съдебно заседание, но с допълнителна молба, подадена след това, считат за основателна жалбата.

Съдът, след като обсъди релевантите с жалбата основания, прецени становищата на страните и

събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Поставено е решение № 2690/14.03.2023 г. по адм. д. № 5794/2022 г. на ВАС, с което е отменена заповед № РА-50-160/19.03.2021 г. на главния архитект на Столична община, с която е отказано да се разреши изработването на проект за изменение на плана за уличната регулация от о.т.16б до о.т.13, предвиждане на нова улична регулация от о.т.46в – о.т.46д (нова) и от о.т.16д (нова) до о.т.16б и създаване на нов УПИ I-266, кв. 187а, м. „К. вада“ и м. „Ю. парк“ IV част, район „Т.“ – Столична община.

По делото не се спори, че ПИ с идентификатор 6134.1007.266 по КККР е собственост на жалбоподателя Р. И. С. и на заинтересованите страни „Аутостейт“ ЕООД, Н. М. С., „Репро“ АД, „Лебанер“ ЕООД, „Сънрайз фастфууд“ ЕООД, „Криптон електроник“ ЕООД, „Интерлос интернешънъл“ ЕООД и Инфраинжстрой“ ЕООД.

Приложена е скица на ПИ с идентификатор 6134.1007.266 по КККР, съгласно която същият е с площ 1500 кв. м. Също така е приложена извадка от цифровия модел на информационна система „Софкар“, отнасящ се за местоположението на ПИ с идентификатор 6134.1007.266 по КККР.

Издадена е Заповед № САГ 24-РА50-94/03.09.2024 г. на главния архитект на Столична община, с която наредено да се изработи проект за изменение на ПУП – изменение на плана за улична регулация, м. „К. вада“ и м. „Ю. парк“ – IV част в териториален обхват“ ПИ с идентификатор 6134.1007.266 по КККР. В мотивите на заповедта е посочено, че имотът попада частично в уличната регулация, а друга част от него е предвидена да попадне в трасето на новопроектирания [улица].

Представен е Протокол № 49/26.11.2024 г. на Постоянна комисия по транспорт, организация и безопасност на движението (ПКТОБД) при Столична община, от който е видно (т. 8), че е взето решение за съгласуване на ВОД - етап VII за обект „изграждане на [улица]от [улица]до [улица]без график. Графикът за изпълнение ще бъде съгласуван след представяне на заповед по чл. 190, ал. 3 ЗУТ за временен път.

Представен е Протокол № 52/17.12.2024 г. на ПКТОБД при Столична община, от който е видно (т. 29) е съгласуван ВОД етап VII за обект „изграждане на [улица]от [улица]до [улица].

Приложена е скица на временната организация на движението (ВОД) – VII етап на [улица], на която е ситуиран горепосоченият имот (маркиран с удебелени черни линии), като същият попада в пътното платно на булеварда.

Приложено е разрешение за строеж за обект: „Изграждане на [улица]по участъците от [улица]до п.т. 14; от п.т. 19 до п.т.38 и от п.т.42 до [улица].

Изпратено е писмо рег. № СОА24-ВК08-16856/27.11.2024 г. от директора на Дирекция „Изграждане и ремонт на улична мрежа“ към Столична община, с което се информира кмета на район „Т.“ - СО, че с Протокол № 49/26.11.2024 г. на ПКТОБД е съгласувано становището за въвеждане на временната организация на движението и се предлага да се издаде заповед за прокарване на временен път по трасе, одобрено от действащия регулационен план за [улица]с о.т.168 – о.т.357 за южно платно. Посочено е, че по този начин ще се обезпечи възможността за въвеждане на временна организация за регулиране на автомобилното, велосипедното и пешеходното движение за участъците в новопостроения булевард от [улица]до [улица].

В цитираното писмо са конкретизирани участъците за въвеждане на временната организация на движението - етап VII, за обект; Изграждане на [улица]по участъци: от [улица]до п.т. 14; от п.т. 19 до п.т.38 и от п.т.42 до [улица].

По делото е приложен Протокол № 5/27.11.2024 г. на Комисия по чл. 210, ал. 1 ЗУТ, с който е приета оценка, изготвена от лицензиран оценител на недвижими имоти и е предложено на кмета на район „Т.“ да издаде на основание чл. 190 и чл. 192, ал. 2 ЗУТ заповед за учредяване на вещни

права на преминаване и прокарване на временен път

Последвало е издаване на оспорената Заповед № РТР24-РД-56-389/02.12.2024 г. на кмета на район „Т.“ към Столична община, с която на основание чл. 190, ал. 1 и ал. 6 ЗУТ е наредено да се прокара временен път върху реална част от ПИ с идентификатор 6134.1007.266 по КККР с площ от 34 кв. м., съгласно скица – неразделна част от заповедта със срок до придобиване от Столична община на ПИ с идентификатор 6134.1007.266 по КККР.

Допълнително с диспозитива на оспорената Заповед № РТР24-РД-56-389/02.12.2024 г. на кмета на район „Т.“ към Столична община е посочено следното обезщетение на всеки от собствениците на поземлен имот, дължимо за прокарване на временния път: 5092,93 лева за Н. М. С.; 849,81 лева за Р. И. С.; 1413,90 лева за „Аутостейт“ ЕООД; 188,06 лева за „Репро“ АД, „Лебанер“ ЕООД; 188,06 лева за „Лебанер“ ЕООД; 188,06 лева за „Сънрайз фастфууд“ ЕООД; 188,06 лева за „Криптон електроник“ ЕООД; 188,06 лева за „Интерлос интернешънъл“ ЕООД и 188,06 лева за „Инфраинжстрой“ ЕООД.

В мотивите на заповедта е посочено, че ПИ с идентификатор 6134.1007.266 по КККР е в режим на съсобственост на следните лица: Р. И. С., „Аутостейт“ ЕООД, Н. М. С., „Репро“ АД, „Лебанер“ ЕООД, „Сънрайз фастфууд“ ЕООД, „Криптон електроник“ ЕООД, „Интерлос интернешънъл“ ЕООД и „Инфраинжстрой“ ЕООД.

Органът е приел, че по действащия подробен устройствен план ПИ с идентификатор 6134.1007.266 по КККР е предвиден за публични нужди по смисъла на чл. 21, ал. 1 ЗОС, но не е отчужден по реда на глава Трета от ЗОС

Органът е обсъдил писмо рег. № СОА24-ВК08-16856/27.11.2024 г. на директора на Дирекция „Изграждане и ремонт на улична мрежа“ към Столична община и Протокол № 49/26.11.2024 г. на ПКТОБД, отнасящи се за нуждата от въвеждане на временна организация на движението на [улица]. В тази връзка е направен извод за необходимостта от прокарване на временен път върху реална част от ПИ с идентификатор 6134.1007.266 по КККР с площ от 34 кв. м., попадащо в южното трасе на [улица]. Отразено е, че срокът на временния път е до придобиване собствеността на имота от Столична община.

Допълнително в мотивите на заповедта е коментирано решението по Протокол № 5/27.11.2024 г. на Комисия по чл. 210, ал. 1 ЗУТ, свързано с размерите на обезщетенията за прокарването на временния път.

Към преписката е налична Заповед № СОА21-РД09-455 от 22.03.2021 г. на кмета на Столична община, с която на кметовете на райони на Столична община се предоставят правомощията да издават заповеди за прокарване на временни пътища на основание чл. 190, ал. 6 ЗУТ (т. 5.10 от заповедта).

При така установените факти, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и от надлежна страна, адресат на акта.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Според чл. 146, вр. чл. 168 АПК съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е с целта на закона. При проверката съдът не е обвързан от основанията, въведени от оспорващия, нито от неговото искане.

Атакуваната заповед в частта, с която е наредено да се прокара временен път е издадена от компетентен орган – кметът на район „Т.“ – СО, което се установява с т. 5.10 от Заповед № СОА21-РД09-455 от 22.03.2021 г., с която на основание § 1, ал. 3 от ДР на ЗУТ кметът на Столична община е делегирал на кметовете на райони на Столична община правомощията по чл.

190, ал. 6 ЗУТ.

Атакуваната заповед е издадено от некомпетентен орган в частта от диспозитива, с която на всеки от собствениците е определено обезщетение за временен път. Според чл. 191, ал. 4 ЗУТ размерът на обезщетенията от прокарването на временни пътища се определя по реда на чл. 210 ЗУТ. Съгласно чл. 210, ал. 1 ЗУТ изготвянето на оценки и определянето на размера и изплащането на обезщетения в изрично предвидените в закона случаи се извършват по пазарни цени, определени от комисия, назначена от кмета на общината. Според чл. 210, ал. 3 АПК решението на комисията се съобщава на страните по реда на АПК и може да се обжалва по реда на чл. 215, ал. 1 ЗУТ. Посочените норми водят до извод, че кметът на общината няма правомощия да определя размерите на обезщетенията, тъй като същите принадлежат единствено на Комисията по чл. 210, ал. 1 ЗУТ. Правото на кмета на община да назначи Комисия по чл. 210, ал. 1 ЗУТ не води до законодателно предоставяне на правомощия за определяне на обезщетения. Съобразно разпоредбата на чл. 210, ал. 2 ЗУТ той има задължение единствено да сезира горната комисия, чието решение подлежи на обжалване съобразно чл. 210, ал. 3 ЗУТ. В тази връзка кметът на район „Т.“ – СО и иззел по недопустим начин правомощията на Комисия по чл. 210, ал. 1 ЗУТ и с диспозитива на оспорената заповед е определил обезщетения. По тези съображения в обсъжданата част заповедта е нищожна.

Актът е надлежно мотивиран от фактическа и правна страна (чл. 190, ал. 1 и ал. 6 ЗУТ), като отговаря по форма на общите правила по чл. 59, ал. 2 АПК. Налице са ясни и конкретни мотиви и разпоредителна част, от които може да се направи извод за волята на органа. Следва да се

Не се констатира допуснати от органа съществени нарушения на административнопроизводствени правила при издаването на заповедта в частта, с която е наредено прокарването на временен път през имота на жалбоподателя и на заинтересованите страни.

Нарушен е материалният закон.

Съдът е длъжен да обсъди единствено и само правните основания, които са посочени от органа и са послужили за издаване на административния акт, които в случая са единствено чл. 190, ал. 1, вр. ал. 6 ЗУТ (липсва позоваване на органа на други правни норми, свързани с други правни основания).

Съгласно чл. 190, ал. 1 ЗУТ, когато съгласно подробен устройствен план някои урегулирани поземлени имоти имат лице само по проектирани нови улици, преди тези улици да са открити, общината може да прокарва временни пътища, които осигуряват достъп до съответните имоти. Според чл. 190, ал. 6 ЗУТ временни пътища се прокарват въз основа на писмен договор между заинтересуваните собственици на поземлени имоти с нотариална заверка на подписите, а при липса на съгласие - въз основа на заповед на кмета на общината.

Материално-правните предпоставки, съгласно изискването на чл. 190, ал. 1 и ал. 6 ЗУТ за издаване на заповед за прокарване на временен път, са общо три и следва да бъде установено кумулативното им наличие, а именно: 1. съществуване на подробен устройствен план, който е влязъл в сила; 2. урегулирани поземлени имоти по влезлия в сила план да имат лице само по проектирани нови улици, преди тези улици да са открити; 3. липса на съгласие между заинтересованите собственици за сключване на писмен договор за прокарване на временен път.

В случая не е налице втората предпоставка, изискваща ПИ с идентификатор 6134.1007.266 по КKKP по влезлия в сила подробен устройствен план да има лице само по проектирани нови улици, преди тези улици да са открити. В случая този имот има лице към улица, а именно [улица], при което се изключва възможността за осигуряване на лице към друга улица (новопроектираната улица), т. е. не е налице изискването господстващият имот да няма лице на открита улица по

влязъл в сила подробен устройствен план. Допълнително следва да се отбележи, че единствено собствениците на имота, който е без лице към улица, имат право да инициират производство за прокарване на временен път на основание чл. 190, ал. 1 ЗУТ. В тази връзка органът няма правомощия служебно да прокарва сервитут по чл. 190, ал. 1 ЗУТ, отнасящ се за чужди имоти.

Въвеждането на ВОД или предстояща процедура за отчуждаване на имот по реда на глава Трета от ЗОС не са основания по смисъла на чл. 190, ал. 1 ЗУТ и същите не могат да послужат за издаване такава заповед.

Изрично следва да се посочи, че органът не се е позовал на разпоредбата на чл. 190, ал. 2 ЗУТ, поради което съдът няма как да я обсъжда дали заповедта съответства на тази норма. Невъзможно е и съдът да въвежда и да обсъжда приложението на правно основание, невъведено в оспорения акт, тъй като по този начин би се иззела по недопустим начин компетентността на административния орган, а и жалбоподателят би се поставил в позиция за първи път да преценява дали е приложимо такова правно основание. Следва да се посочи, че за органа не съществува пречка да извърши преценка дали са налице предпоставките по чл. 190, ал. 2 ЗУТ и евентуално да издаден друга заповед, която няма да попада в приложното поле на чл. 177, ал. 2 АПК, тъй като ще се основава на друго правно основание.

Горното налага извод, че в една част заповедта е нищожна, налагаща прогласяване на нищожността в тази част, а в друга част е унищожима, за което следва да се отмени.

По разностите:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК, направените от оспорващия разноски по делото, следва да се възстановят от бюджета на органа, издал отменения акт.

Жалбоподателят е заплатил 10 лева за държавна такса и 5700 лева за адвокатски хонорар, видно от договора за правна помощ и извлечение от банкова сметка, установяваща плащането.

Своевременно е направено възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, което съдът намира за неоснователно. Според чл. 78, ал. 3 ГПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разностите в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 3А. В случая делото не се отличава с правна сложност, тъй като е свързана единствено до приложението на чл. 190, ал. 1 и ал. 6 ЗУТ. Липса сложност от фактическа страна, тъй като не е събран голям обем от доказателства, а и е проведено само едно съдебно заседание. В тази връзка адвокатският хонорар следва да се намали в минимален размер. В чл. 8, ал. 2, т. 1 от Наредбата № 1 от 09.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (Наредбата) е регламенторано, че минималният размер на адвокатския хонорар за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес е 1250 лева за дела по ЗУТ. С оглед на това и предвид § 2а от ДР на Наредбата следва да се намали адвокатското възнаграждение на 1 500 лева.

Заинтересованата страна „Аутостейт“ ЕООД не представя доказателства за направени разноски, поради което такива не се дължат.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, съдът

Р Е Ш И:

ПРОГЛАСЯВА нищожността на Заповед № РТР24-РД-56-389/02.12.2024 г. на кмета на район „Т.“ към Столична община в частта, с която е определено следното обезщетение на всеки от собствениците на поземлен имот, дължимо за прокарване на временния път: 5092,93 лева за Н. М. С.; 849,81 лева за Р. И. С.; 1413,90 лева за „Аутостейт“ ЕООД; 188,06 лева за „Репро“ АД, „Лебанер“ ЕООД; 188,06 лева за „Лебанер“ ЕООД; 188,06 лева за „Сънрайз фастфууд“ ЕООД;

188,06 лева за „Криптон електроник“ ЕООД; 188,06 лева за „Интерлос интернешънъл“ ЕООД и 188,06 лева за „Инфраинжстрой“ ЕООД.

ОТМЕНЯ Заповед № РТР24-РД-56-389/02.12.2024 г. на кмета на район „Т.“ към Столична община в частта, с която е с която на основание чл. 190, ал. 6 ЗУТ е наредено да се прокара временен път върху реална част от ПИ с идентификатор 6134.1007.266 по КККР с площ от 34 кв. м. със срок до придобиване от Столична община на ПИ с идентификатор 6134.1007.266 по КККР. ОСЪЖДА Столична община да заплати на Р. И. С. сумата в размер на 1 500 лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: